

Volt egyszer egy Európa

Európát, ezt a földrajzilag különállóként tekinthető nagy félszigetet egyedi emberi alkotásként értékeljük, mint a modern emberi civilizáció megalkotóját, bár az ősi kultúrák kedvezőbb területeken jöttek létre. A Római Birodalom a Földközi-tenger köré épült, terjeszkedése észak felé volt nagyon kedvező. A birodalom nemcsak hódítással, de befogadással is gyarapodott. Földrajzi értelemben ez még nem Európa. A népvándorlás nehéz évszázadokat hozott a földrészre a IV. századtól kezdve. Az északi népek már a kereszténység eszmeiségében vettek részt a változási folyamatban. A stabilizálódást a magyarok, lengyelek, csehek nemzeti keresztény királysága fejezte be. Ettől kezdve beszélhetünk Európáról, amely már közös hatalmi irányítója volt az egész földrész népeinek, jobbra szakrális jelleggel. Nem éppen békés történelme során ezen a kontinensen érlelődött meg a modern emberi civilizáció és az emberi haladást biztosító tudományok kibontakozása.

Európa védelmét ellátták történelme folyamán a megtámadott országok, gyakran a pápa intésére érkezett segítséggel. Árulók is akadtak, Velence, Franciaország. A reneszánsz világszéles haladó lépés volt, de a szükséges reformáció a szellemvilág felújítását nem, csak az egység szétesését eredményezte. Ez vezetett a kontinensen belüli nagyhatalmi versengésekhez, háborúkhöz, Európán kívüli hatalmak szolgálásához és a szekularizáció nihilista világához.

A két világháború eseményeit, következményeit ismerjük. Mérlege: Európa elveszítette sok vonatkozásban világelső, vezető szerepét. Ma ezt a szerepet az Egyesült Államok tölti be, kevesebb szellemi tartalommal, inkább fegyveres erővel.

Ha az önállóság ismérve a saját haderő, akkor nem beszélhetünk önálló Európáról. Védel-

mét a „szövetséges” NATO látja el. Vagyis jelen években nem látja el, ennek következtében már három éve folyamatosan özönlik Európába a Közel-Kelet és Afrika főleg fiatal férfinépe. Európa amerikanizált nyugati fele ezzel szemben nemcsak tehetetlen, de akaratlan is.

A színes népekkel űzött elárasztás fölveti a faji kérdést. Európa fehér emberek lakta földrész volt 1945-ig. Négereket tömegével akkor látott, amikor megjelentek az amerikai megszálló csapatok. Majd, miként az Amerikába behurcolt néger rabszolgák, Európában is megjelentek a török és egyéb, főleg muzulmán vendégmunkások százezrei, mert kellett a munkáskéz a tömegcikkgyártó gyáraknak. Egy-egy ország gazdasága nem az adott állam népének a szükségletei részére termelt, hanem a világpiacra, és a profit volt a fő cél. A verseny internacionalizmusa megteremtette a munkaáramlás multikulturalizmusát. Azután, amikor már a piac telítődött, ott maradtak a vendégmunkások szociális ellátottként. Ahelyett, hogy hazaküldték volna őket, hozták népes rokonságukat is. Végül az értelmetlen amerikai háborús kalandokkal felzavart Közel-Keletről megindultak a menekültáradattal mindazok, akik az európai jólétre vágytak, ahol dolgozni sem kell, mert wellkommen ellátják őket. Ez már Európa lerombolása, amelynek ma még a tényét sem érzékeli a nyugati polgár.

Nos itt van az a pont, amikor fel kell vetni a kérdést: Nyugaton mindenkinek elment az esze? Illetve a rendszernek, amely azt bünteti, aki mindezek ellen felszólal?

Mert valahol úgy döntöttek, hogy ennek így kell lennie, a választók szabadon választják meg polgári létük elpusztítóit. Arra a kérdésre, hogy miért nem jelentkezik még polgári népi ellenállás, talán csak a pszichiátria tudósai tudnának felelni.

A helyzet a politikai rejtélyek világába tartozik, erre még nem volt példa a történelemben. Az elemzéshez az ismert tényezőkből kell kiindulni.

A helyszín, ahol ez az örület érvényesül, egybeesik azzal a területtel, ahol a politika feletti uralkodó ideológia a **liberalizmus**. Ez az amerikai ajándéka Európának, annak a jóindulatnak a tetejében, hogy olyan messzeható eredményességgel szabadították fel Európát a fehér ember szupremáciáját hirdető árja veszedelemtől, hogy még ma is őrzik vívmányaikat katonai és politikai jelenlétükkel.

A nagy múltú liberális ideológia sokoldalú változatainak jelen gyakorlata minden eddigi, a kommunista változatot is felülmúlóan érvényesül nemzetközi alkalmazásban mint központi irányítás.

Mi volt szükséges Nyugat-Európában a nemzetközi központi hatalom megvalósításához?

- 1.) Viszonylagos polgári jólét.
- 2.) A média központi irányítása.
- 3.) A politikai pártok kereteinek megalkotása.
- 4.) A liberalizmus elveinek felsőbbrendűként való hirdetése.
- 5.) Irányított polgári szervezetek létrehozása.

Ad 1. Ausztráliában már ideérkezésünk idején tapasztaltuk, hogy ez a jóra való nép vajmi keveset tud a világ dolgairól, még tanultabb rétegei sem. Ez hatvan év múltán sem javult lényegesen. Talán természetes is, hiszen itt nem volt olyan eseményekkel zsúfolt a történelem, mint Európában, ahol nagyon élénk érdeklődés kísérte a politikai történéseket. Mi abból, a politikától személyesen is érintett társadalomból érkezünk ide annak idején. Feltűnt nekünk, hogy még a vezető napilapok is csak szinte eldugott kis sarkokban foglalkoztak a nagyvilágban zajló eseményekkel. Ez sem sokat változott azóta, amit annak tulajdonítottunk, hogy a lapkiadás egy-két család üzleti vállalkozása, ők nem érdekeltek a szélesebb tájékoztatásban.

Nagyobb meglepetést jelentett számunkra, hogy a szovjet megszálló fél elvonulása utáni Európában, annak nyugati, szerencsésebb felében hasonló állapotokat találtunk az érdeklődés terén, mint ami bennünket itt meglepett. A nyugati ember – a francia, német, angol egyaránt – mintha elvesztette volna érdeklődését a világ események iránt. Ez egyrészt az emelkedő jólét miatt lehetett, mindenkit lefoglalt saját életének

elrendezése, kényelmének megalapozása, de nagyobb mértékben két szembeűnő fejlemény eredményezhette.

Ad 2. Feltűnő a tájékoztató média azonos tartalma, jellege, irányzata. Repülőútjaink során olvasgatva a kézbe adott dél-ázsiai újságokat, meglepően tapasztaltuk: mintha mindenütt egy átlag amerikai lapot olvasnánk. A legnagyobb meglepetést azonban Németország okozta, eltűnt az élénk tartalmi változatosság, ott is az amerikai szabvány olvasható, és csak az. A médiainperializmus monopol területe ma már a föld egészét befedi. A globalizálódó média hatására egész nemzetek veszítik el korábbi kulturális identitásukat, és válnak a médiával szövetséges politikai erők játékszerévé.

Ad 3. A másik feltűnő a politikai paletta színeinek összemosódása. Itt is az amerikai, tágabban az angolszász országok egypetéjű kétpártrendszerre, őfelsége ellenzéke a minta. A két angolszász nagyhatalom sokat tett a kommunizmus elterjedéséért, amelyet saját felségterületükön soha nem engedtek érvényesülni.

Az ideológiai egykaptafa Európa nyugati felében is megvalósult az 1945 óta tartó amerikai gazdasági és politikai igazgatás következtében, úgy, hogy megmaradtak a még engedélyezett baloldali és kissé jobboldali pártok, de közös alapként elfogadták a liberalizmus alapelveit, mégpedig annak angolszász (Reagan, Thatcher időben kifejtett) **neoliberális** változatát. Ezáltal természetesen a sokat hangoztatott nyugati értékek parlamenti demokráciájából a parlament is kiesett, megvalósult a **plurális egypártrendszer**, ami nagy fejlődés a kommunizmussal szemben, hiszen így már nem szükséges a terror alkalmazása.

Ad 4. A liberalizmus időszerű változata a piac mindenhatóságába vetett hit, a piac mindent elrendez, az állam legyen minimális, csupán a rendszer védelmének biztosítója. Hirdeti, hogy ez a szabadság egyedüli rendje, minden más nézet politika diktatúrába torkollik. A nemzetállamokat meg kell szüntetni.

Az Európai Unió amerikai létesítmény, fokozatosan törekszik létrehozni az Európa-állam központi kormányzatát az USA képére és hasonlatosságára. Diktatörizmussal, fasizmussal vádolják azokat az országokat, amelyek az állam

és piac kiegyensúlyozott viszonyrendszerében keresik gazdasági helyzetük rendezését; amelyek nem engedik IMF-hitelekkel eladósítottan kiszolgáltatni gazdaságukat a globális hódításnak. Innen ered a szovjet igazgatásból felszabadult országok függetlensége elleni politikai támadás.

Ezekbe az államokba, de a szovjet állam összeomlása utáni orosz területekre is azonnal benyomultak a nyugati tőkés gazdálkodás intézményei a privatizáció levezetésével és politikai berendezésük meghonosításával. A nagyhatalmi segítséggel megindított változások készséges fogadói, a privatizációval helyi kapitalistává, vagyis elitréteggé tett exkommunisták lettek a liberális pártok, mozgalmak megalapozói, mindenféle nemzeti érdekű visszarendezés ellenségei.

Nyugati, főként amerikai politikai és gazdasági nyomás nehezedett Magyarországra is, emiatt következett be az MDF-kormány bukása és az SZDSZ–MSZP-kormány (1994–1998) létrejötte és hatalmának a megismétlése (2002–2010). Tényszerű a nemzetközi liberalizmus szerveinek állandó jellegű beavatkozása a magyar belügyekbe. A cél, hogy Magyarországon is csak olyan politikai pártok juthassanak kormányzó hatalomra, amelyek – mint Nyugat-Európában mindenütt – elfogadják a liberalizmust mint alapelveket.

Ad 5. Irányított polgári szervezetek létrehozása. Közérdekű feladatot látnak el a civil szervezetek, amelyek létrejöhetnek önszerveződéssel a társadalom keblében. Ez viszont olyan sikamlós terület, amelyen megjelennek a látszólag spontán, alulról létrejövő társadalmi kezdeményezések, amelyek valójában nem az emberek önszerveződéséből jönnek létre, hanem felülről, a politika felől intézik úgy, hogy civilnek tűnjenek. Amerikában terjedtek el ilyenek nagy számban. Elláthatnak hasznos feladatokat is, a kérdés azonban azon dől el, hogy milyen politikai célt szolgálnak. Magyarországon is megjelentek a rendszerváltozással a látszólag semleges, jogvédő és egyéb civil köntösbe bújtatott, külföldön már jó ideje működő szervezetek, mint az Amnesty International, a Helsinki Bizottság. A leg hírhedtebb persze a Soros-alapítványok hálózata, amely elképesztő méretű világpolitikai befolyást gyakorol.

Andreas von Rétyi a *George Soros – A multimilliárdos globális hálózata és az általunk ismert világ vége* című, Németországban már több mint százezer példányban elkelt könyvében átfogó képet ad a tőzsdéspekuláns ellentmondásos tevékenységéről. Egy helyen, ahol Soros nemzetközi érdekeltségeit veszi leltárba a szerző, egy olyan összeállításra hivatkozik, amely 47 oldalon keresztül sorolja a spekulánshoz köthető szervezeteket. A könyv rávilágít, milyen módszerrel igyekeznek a spekuláns mágnás szervezetei függetlennek vagy tudományosnak látszani. A Soros Nyílt Társadalom Alapítványa által finanszírozott civil társaságok világszerte több mint hetven országban vannak jelen, s „jóindulatú külső megjelenésük ellenére szuverén nemzetek demokratikus intézményei létezését fenyegetik. Mindenütt nemzetbiztonsági kockázatként közvetlen vagy közvetett módon beavatkozik az állam választási folyamatába, továbbá embereket buzdít, hogy szegjék meg az adott ország törvényeit.”

Nem véletlenül igyekszik a magyar kormány ellenőrzés alá vonni a külföldi polgári intézmények magyarországi egységeit, illetve a magyar kezdeményezések külföldről történő finanszírozását.

*

A jövő ma még beláthatatlan. Európa nyugati felében a liberális politikai egyeduralom megingathatatlan, még csak ellenzéke sincs. Biztató, hogy ennek a fertőzőtségnek a hazájában a Bush–Clinton-féle bázisa megingott, ezt jelzi Trump elnök visszafogott viszonyulása Brüsszel irányában, a varsói látogatása és az ott elhangzott – a nemzeti, keresztényi alapokra utaló – kijelentései.

Az áradattal szembeni magyar ellenállás példája, a visegrádi négyek határozott fellépése, a Három Tenger Kezdeményezés (Magyarország, Lengyelország, Csehország, Szlovákia, Észtország, Litvánia, Lettország, Ausztria, Bulgária, Horvátország, Románia, Szlovénia) államfői találkozóhoz fűzhető remények biztató jelként tekinthetők Európának ebben a nehéz helyzetében.